

[Kai Moltke.]

bliver bragt et sådant usikkerhedsmoment ind i beregningsgrundlaget, at jeg i alle tilfælde ikke vil vove min hals for at foretage en forbedring, der hviler på så løst et grundlag.

I virkeligheden var vi vel i udvalget temmelig enige om, at tiden var kort, at en vis erfaring med hensyn til lovens praktisering var nødvendig, og at man efter forhandlinger, ikke mindst med de købstæder og andre kommunale myndigheder, som til syvende og sidst skal administrere ordningen, efter en relativt kort periode — og jeg kan for mit vedkommende sige helst en så kort periode som muligt — måtte se at finde et bedre grundlag. Jeg må imidlertid advare mod én ting: at man udelukkende ser hen til skattelovgivningen og siger, at nu kan vi lade den skattepligtige indtægt blive stående, for den skattepligtige indtægt vil jo i de kommende år, for ikke at sige måneder, forandre sig; der bliver jo i alle tilfælde visse skalarevisioner, efterhånden som denne proces skrider fremad.

Men jeg tror, at man må se dybere på denne del af problemet. Jeg tror ikke, man kommer uden om, at vi må nå frem til — uanset alle de overgangsordninger, vi får på skatteafskrivningens område i den kommende tid — at lægge et andet grundlag for opnåelse af boligsikring. Det kan jo være hensigtsmæssigt for en erhvervsdrivende at foretage afskrivninger på lager, og det kan medføre en vis placering på skattelisten. Det kan måske være hensigtsmæssigt at foretage opsparinger og en række andre ting, som vil give sig udtryk i skatteansættelsen. På den måde er der mange ting, der skal tages i betragtning. Men det er jo ikke givet, at alle de overgangsordninger, vi får ved afviklingen af en gammel og delvis uheldig skatteordning, partout skal give den samme genklang, når det gælder kriteriet for, hvor meget man skal have i boligsikring. Derfor tror jeg lige så godt, man kan indse, at man på en eller anden måde, helst så tidligt som muligt, må tage tyren ved hornene og se at få fastlagt et sådant grundlag — det med den aktuelle indtægt som grundlag har jeg stadig mine tvivl om, før vi når frem til kildeskatten — at en reduceret bruttoindtægt bliver udgangspunkt for den fremtidige beregning. Det behøver

jeg ikke at fordybe mig meget i, for det er jo ikke her, skellene går; vi har haft de praktiske diskussioner, og vi er alle sammen enige om, at der skal ske ændringer i beregningsgrundlaget og helst så hurtigt som muligt.

Noget andet, som jeg er mere betænkelig ved, er en række af lovforslagets enkeltheder. Se, nu ved jeg godt, at mine fire partnere her i salen er bundet til noget, der hedder boligforliget, og jeg vil jo forfærdelig nødig støde an dér, hvor båndene endnu knytter parterne til hinanden. Men se, i stk. 2 i boligforliget mellem de fire partier står der udtrykkeligt:

„Til sikring af befolkningens muligheder for at skaffe sig boliger i overensstemmelse med deres økonomi og familieforhold afløses de nuværende rente- og driftstilskud samt huslejetilskud af en social boligsikringsordning.“ osv.

Her var man enig om, at man skulle afskaffe alle hidtidige driftstilskud, alle huslejetilskud, som findes i den hidtidige lovgivning; jeg skal senere ved omtale af lovforslaget om boligbyggeri komme ind på et særligt forhold. Men når man så står over for, at f. eks. invaliderne og nogle af folkepensionisterne vil blive stillet dårligere, hvor søger man så hen? Så går man af praktiske grunde hen og siger det diametralt modsatte af, hvad der står i boligforliget! Sådant befunder vi os under udviklingens lov, for i flertallets betænkning hedder det jo:

„Udvalget skal imidlertid i denne forbindelse pege på, at de sociale udvalg fortsat af deres rådighedsbeløb vil kunne yde personlige tillæg til pensionister bl. a. til betaling af husleje.“

Jeg må complimentere de fire partier, der her på et enkelt punkt i alle tilfælde har villet opgive det at afskaffe alle andre tilskud osv. og endogså med flertal i udvalget udtaler, at det lovforslag, som man nu er enedes om, forudsætter, at de gamle tilskudsordninger med det personlige skøn på adskillige områder bliver ved med at være i kraft. Praktikken, kendsgerningerne, den sociale virkelighed, har advaret om; at disse almindelige ting i boligforliget ikke er holdbare, og det bliver man nødt til at tage hensyn til.

Nu er jeg varm tilhænger af det afsnit i boligforliget, som siger, at børnerige fami-